

УКРАЙНА

Далечъ отъ нашата родина, въ южнитѣ степи на Украйна, живѣятъ 120,000 българи. Тѣ сж избѣгали отъ турското робство, въ размирнитѣ години, още преди два вѣка, но и до сега здравиятъ

български духъ живѣе въ тѣхъ. Българитѣ въ Украйна сж запазили и до днесъ родната българска речъ, пѣснитѣ и обичаитѣ. Въ Украйна има 30 български села. Въ всѣко село има и българско училище. Въ Украйна има нѣколко души писатели-българи, които пишатъ на българ-

ски езикъ. По-долу помѣстваме една легенда отъ Мишо Хаджийски, писателъ отъ Украйна, който отъ нѣколко месеца е въ България, като гостъ на нашата родина.

КОЗЯ ГАЙДА

(Легенда)

Въ стара старина времето по насъ било глухо, а мѣстото — дива пустошь. Гдето днесъ е Стайковото имение, въ Преславския къръ, имало е изворъ голѣмъ, но мандри още нѣмало. Овчаритѣ повели стадата си къмъ Карѣмскитѣ пасища, тамъ зима зимували. Далъ бѣше Богъ хубави пасища и топли дни, снѣгъ не падналъ. Но после дошли татаритѣ, отвлѣкли и стадата, и овчаритѣ, та не се чули, ни видѣли до день днешенъ. То нали е човѣкъ, насита нѣма. Вълчицата разкъсва овца, насити се, па отива въ лѣговището на отмора. Кога е сита, нито е страшна, нито е зла. И агне я дои. А хората сж по-лоши и отъ вълцитѣ.

Тамъ, гдето днесъ е Стайковото имение, имало изворъ голѣмъ, друмъ широкъ. Отъ три могили отъ татарскитѣ гробища извираше вода, заливала кѣра и пасищата. Дѣдо Стайко, боляринътъ, се заселилъ до гробищата. Самъ самичекъ въ степята, день да вървишъ на изтокъ — нѣма жива душа. Два да вървишъ на заходъ — нѣма жива душа. Толкозъ земя далъ на дѣда Стайка рускиятъ царъ за добрини